

Wmner, og ved Fremførelse til det andet Ting begære, at det andet Ting ogsaa siger sin Mening om disse Wmner. Skulde det høje Ting derimod med den Arbejdsplan, som jeg ikke betvivler, at Vederne her i Tinget ville lægge, naar de faa hele Bunken nærmere samlet, mene, at det er unyttigt Arbejde at behandle Forslag, som man dog er temmelig sikker paa, under den nuværende Tilstand ikke kunne udkomme, altsaa gjøre et Arbejde sigtende paa Fremtiden, saa kan jeg forstaa, at de fleste af vore Forslag maa gaa i Papirkurven; men saa maa ogsaa det høje Ting selv bære Ansvar for. Jeg anbefaler saaledes det Forslag, der er til Forhandling under Nr. 3, og med de almindelige Bemærkninger, jeg har antydet, de øvrige Forslag til det høje Tings Velvilje.

Formanden (Høgsbro): Jeg har ikke villet affære Ordføreren for Forslagsstilleren hans almindelige Bemærkninger angaaende de 4 første Forslag, som ligge for, men jeg vil dog meget bede om, at ærede Medlemmer, som ville udtale sig om dem, ville tage dem for enkeltvis, efter som de komme til Forhandling efter Dagsordenen. Det er altsaa kun om det første af disse Forslag, at Forhandlingen nu skal dreje sig.

Henning Jensen: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, som var Ordfører for Forslagsstillerne, i, at det foreliggende Lovforslag henhører under den 3dje Kategori af de af ham omtalte Lovforslag, nemlig til dem, som der ikke kan blive Tale om nu at gennemføre, i det mindste i deres nuværende Skikkelse. Men paa den anden Side er jeg ogsaa enig med ham i, at det alligevel ikke vil være ganske overflødig eller spildt Arbejde for Folketinget at udtale sig om og tage Stilling til saadanne Lovforslag, selv om man har den Forestilling om dem, at de ikke, medens disse Lys brænde — med Lyfene mener jeg det nuværende høje Ministerium — kunne blive til Lov. Men det, hvorpaa det saa kommer an — deri er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem — er at give dem en saadan Form, som Demokratiet mener at kunne være tjent med, for at de kunne danne en Slags Forberedelse for Fremtidens Arbejde. Paa den anden Side er det dog en Selvfølge, at naar man har et saadant Lovforslag, som efter al Sandsynlighed ikke kan gennemføres, saa føler man sig ikke fristet til at holde mange og lange Tale, og jeg haaber derfor heller ikke, jeg skal trætte det høje Ting med nogen overmaade lang Tale, men jeg skal kun gøre nogle mere almindelige Bemærkninger om

den Stilling, som det forekommer mig, at Folketinget og Demokratiet i det hele maa tage til det foreliggende Lovforslag, saaledes som det foreligger fra Forslagsstillerne. Det er jo klart nok, at alle billigtænkende Mennesker maa indrømme, at Menighederne have en naturlig Ret til at vælge deres Præster. Det er jo et Forhold, hvor der kræves i høj Grad personlig Tillid, og denne personlige Tillid kan kun være til Stede eller kan da bedst komme til Stede, naar Menigheden selv vælger sin Præst. Denne naturlige Ret have ogsaa Menighederne hast i ældre Tid som lovlig Ret, idet de i gamle Dage selv havde Kaldsret. Denne Kaldsret aif saa i Tidens Løb, ligesom ogsaa mange andre Ting, over til Gudsejerne, Patronerne, som de kaldtes, og ved Forsatningsforandringen af 1849 over til Kongen gennem Ministeriet. Derfor sympatiserer jeg selvfølgelig for, saa vidt i høj Grad med det foreliggende Forslag, idet det gaar ud paa at gengive Menigheden dens naturlige Ret til at vælge sin Præst, saaledes at den atter bliver lovlig. Men skønt jeg nu altsaa saaledes sympatiserer med Forslaget, vil jeg dog særlig fremhæve det, som jeg finder misligt ved Forslaget, og da den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtrykkelig bemærkede, at det var Opgaben med disse Lovforslag, som henhørte under den tredje Kategori, at give dem en saadan Form, som Demokratiet kunde være bedst tjent med, vil jeg henstille disse Bemærkninger, som jeg vil gøre, til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og til Forslagsstillerne i det hele og bede dem med Velvilje at overveje, om ikke de Bink, som jeg vil give, kunne bruges til, at det eventuelle Udvalg kunde komme til at give Lovforslaget en saadan Skikkelse, at Demokratiet var endnu bedre tjent med det end i den foreliggende Skikkelse. Det, jeg har mod det foreliggende Forslag, min Hovedindvending derimod — og det gælder for saa vidt ogsaa det næste Forslag i Rækken, som jeg altsaa ikke skal komme ind paa — er altsaa, at Lovforslaget fastholder den gamle Sognegrænse efter den geografiske Udstrækning. Det er en Selvfølge, at saa længe vi have en Folkekirke, maa der være et Sogneforhold. Jeg vil kun gøre den Indfødsbemærkning, at skønt det ikke staar ganske klart for mig, om Folkekirken er til mest Stade eller Gavn, er jeg dog tilbøjelig til at tro, at den er til mest Gavn, og at i alt Fald ikke Tiden er saa fremskreden endnu, at der kunde være Tale om en fuldstændig Afstillelse mellem Stat og Kirke. Altsaa, det er et Spørgsmaal, som jeg ikke vil udtale mig bestemt om, men saalænge man har Folkekirken, er